

V. B. 13.
DIN COMEDIILE lui T. ALEXI.

OTILIA SA.

COMEDIE ÎNTR'UN ACT.
BCU Cluj / Central University Library Cluj

EDITURA LIBRĂRIEI CIURCU,
BRASSÓ.

B: 386956-10

OTILIA SA.

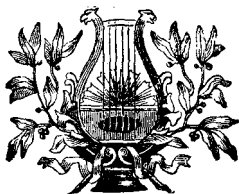
COMEDIE ÎNTR'UN ACT

DE

RUDOLF IAROSY.

LOCALISATĂ DE

B. THEOCHAR ^{CR.} ALEXI. Cluj

EDITURA

LIBRĂRIEI CIURCU, BRASSÓ

1903.

PERSÓNELE:

Advocatul Radu Apripă.

Otilia, soția-sa.

Iosif, servitor la Apripă.

Lina, fată din casă.

Bucur Stanciu, funcționar.

Mihaï Sertar, meșter tâmplar.

Un comisar polițienesc.

Scena se petrece în vila lui Apripă. Timpul actual.

~~~~~

Antisala elegantă. Ușe de intrare în fund. In dreapta ușa spre apartamentul stăpânului, în stînga un bufet, în dreapta o mică etageră, în mijloc o masă de jumătate pusă, cu un vas pentru pome.

Voia de reprezentare se procură dela autor.

Adresa: Librăria Ciurcu, Brassó.

70876

SCENA I.

Radu și Otilia (șede față-'n față, în dreapta și stînga sceni. Iosif ocupat cu stringerea mesei).

Otilia. Nu, n'ai cuvînt — cât ești de nesuferit. Auđit-ai vre o dată din gura mea, că ași fi invidiat pe vr'o femeie pentru bărbatul ei? Ȋis-am vr'o dată: Dumneđeule, cutare seű cutare bărbat este frumos de minune, amabil seű spiritual — cât de fericită trebuie să fiă soția lui.

Radu. Dar draga mea — nu înțeleg...

Otilia. Așa, nu înțelegi, că nu-mi póte fi lucru nepăsător, vedîndu-te, pe fie care Ȋi, când vii a casă încântat de soția vr'unui amic al téeu.

Radu. Eată cât de mult exagerezi, eű nu Ȋi-am Ȋis altă, de cât numai atăt, că amicul meű Bibușcă a' luat de soție o nevastuică drăguță. Tótă lumea spune de ea, că e draguță, numai eű să n'am dreptul a o spune și eű.

Otilia. Firesce, o femeie ténără, măritată d'abia d'o sèptemână. În ochii voștri este tot de-a-una frumósă, mai ales când este soția unui amic, ér nu a vóstră proprie.

Radu (sculându-se și aplecându-se cu fragețime spre ațensa). Cât ești de nedreptă. Eată-ne de trei ani căsătorii și mie-mi pari mai frumoasă și mai drăguță ca și când ți-am făcut cunoscința, numai de n'ai fi așa de gelósă.

Otilia (ferindu-se de el). Mai drăguță? Te prăpdesci după mine, nu-l așa? și d'aceea, în societăți, când vine vorba de căsătorie, te întreci a lua pe femeile în batjocură și a ofta după libertatea de holteiū?

Radu. Glumă de tóte ȃilele, fără nici o consecință, dragă. Cu cât omul acasă e mai încântat, p'afară trebuie să se arete mai descântat.

Otilia. Glumă? Próstă glumă, a ofensă și a înjosi pe femei, pe acele ființe, cari în tótă viața lor nu cunosc altă ambiție, altă stăruință, de cât d'a vă place vouă, a vă ferici pe voi prin amor, fragețime și devotament. Nici o dată nu ne presentați, ca pe credincioșele vóstre amice, și devotatele vóstre soții, ci tot de-a-una numai ca pe nisce cheze rele.

Radu. Eū, eū să fi făcut vr'o dată asta?

Otilia. D'apoī cine a mărturisit mai de ună-ȃile: bărbatul care-și ia a doua óră o soție, nu e demn, să-ī fi murit cea dintâia.

Radu. O dicătoră vechie — de și hazlie, dar în adevăr cam grosolană.

Otilia. Hazlie și cam, așa dău, cam grosolană. Era să mă podidescă lacrimile când am auzit acea batjocură din gura ta, din aceeași gură, care-mi dise odinióră, că se va ține de legea indică, care opresce pe bărbați — de a lovi în soțiile lor, fiă măcar și cu florî numai.

Radu. Nu fi nebună dragă și nu lua asemenea lucruri în serios. Nu ți-arët în tot de-a-una amor, fragedime, atențiune și stimă?

Otilia. Da așa, ești cel mai de frunte soț, în societate însă . . .

Radu. În societate omul cu minte nu-și laudă soția, de frica invidiei și a rivalilor, el își feresce comóra de lăcomia streină. Vină puică, vină dragă, . . . îți promit, că de adî înainte . . .

Otilia. Nu-mi promite nimic. Sciî pré bine câtă mâhnire mi-a causat deja o promisiune ce mi-ai dat.

Radu. Și asta este una din slăbiciunile tale. Pe timpul fidanțarei nóstre îți spusei deja, că frumuseția și amabilitatea ta, m'a rupt din un club de holtei și că întru ispășirea necredinței mele am trebuit să mă leg, a lua parte în fie

care an la vânătoarea sărbătorască arangiată în onórea preşedintelui aceluï club.

Otilia. Scârbosul club. Numai Dumneđeuş póte sci la ce soiú de vânătoare vė aplicaţi voi acolo. Influidnţa acestor holtei netoţi, numai acea influinţă, te face pe tine atât de negalant.

Radu. Prin câte am trebuit să trec în fiecare an până să pot pleca. Am trebuit să 'nfrunt, rugăminte, insistinţe, lacrimi —

Otilia. Tu însă m'ai lăsat să plâng şi să suspin şi tot ai plecat.

Radu. De frică să nu fiú luat în rís ca un fėtărăú. Un bărbat nu sė teme de nimic mai mult, de cât de a deveni ridicol, ş'apoi, eram dator să mă ţiú de promisiune; numai o bólă seú mórtea m'ar fi putut reţine.

Otilia (tresară fără de veste).

Radu. Ce ai? De ce ai tresărit?

Otilia. Dumneđeule, ađi avem în 15 Octom.

Radu. Ei, ş'apoi?

Otilia. Cum de n'ai făcut nici o pregătire de plecare?

Radu (uimit). Bine đicï, am uitat — adică, nu sciú decă estimp voi pleca, dar...

Otilia. Aşa, nu ştii? De unde-ţi vine d'o dată această nepăsare faţă de promisiunea ta? Eşti bolnav?

Radu. Bolnav — nu — n'am fost nici o dată mai teafăr ca acum.

Otilia, De ce nu pleci dară?

Radu. Am să plec, dar după vr'o câteva zile numai; poate însă, că nu voi pleca de loc — aştept o scire — care, posibil, a sosit cu poşta de ađi.

Otilia (îl priveşte cu luare a minţe). Şi . . . decă va fi sosit, vei pleca . . .

Radu (privind ţintă la Otilia). Da, atunci voi pleca — mâine, ba poate chiar ađi — ean să ved, decă nu mi-a adus deja scrisorile de la poşte. (Ese pe uşa din dreapta).

SCENA II.

Otilia singură.

Otilia (merge agitată în sus şi în jos). Ce-î asta! Pe mine nu mă 'nşală — n'a vrut să plece — nu plecă de sigur, cu tot cuvântul său dat. Scirea, ce dice că ar aştepta, este o născocire. Am vedut bine nedumerirea sa. I-a venit peste picior, când i-am adus a minţe de vânătoare, dar de ce vrea să rămână aicea? Cum mai şi pot întreba, de ce!

De dragul cui? trebuie să întreb. De dragul meu, ah, de dragul meu știu de bine că n'o face. Mî-ar fi spus-o, și și-ar fi făcut un deosebit merit din această pretinsă jertfă. (Șede jos). Ah, Dumneșule, nu este trist, de mórte trist, faptul ca fie care femeia trebuie să se convingă prin ea însăși, cât de iute se răcesce pojarul de amor al bărbaților în viața conjugală. Dabia de trei ani măritată și deja i-am devenit indiferentă — deja face planuri, cum să mă tradeze. Ceea ce în primul an al căsătoriei noastre n'am putut să scot la cale prin rugămintele și lacrimi — aceea succede unei femei cochete prin o căutătură galeșă. Da, da, fără nici o îndoială — Radu nu plécă de dragul acestei Dómnice Bibușcă. Ea este aceea, care-l ține legat — nu se mai satură de a tot spune de dênșă. Acéstă Bibușcă, care nebunesce pe toți bărbații la prins și pe el. Nu știu deșu, ce găsesc la dênșă. Este mică de stat — n'are nici o figură — și cu pălăria ei cea roșie, mare, este ca și un burete veninos. Dic că ar fi descoperit nisce ochi în capul ei! Vedut-ai ochii Dómnice Bibușcă? étă ce se întrebă din tóte părțile. Ah Dómnice firesce că nu orî-ce femeie trage cu ochiul ca și Dómnice Bibușcă. Dar nici o dată n'ași fi cređut, că și

Radu va cădea în lațurile acestei femei. Of, Dumneșeule, — cât sunt de nefericită — nefericită. (Plânge, de o dată își sterge ochii și sare-'n sus). Nu, n'am să staŭ cu brațele 'n sên și să privesc, cum îmi înșelă de la mine pe soțu meu — nu voi plânge și nu mă voi văeta — ci mă voi lupta — îmi voi cuceri pe soțu meu — și acéstă Bibușca, cu tot meșteșugul și cu ochii ei cei drăcoși — n'are să triumfeze asupra mea. Mai 'nainte de tôte trebuie să descoper, unde plécă Radu — căci e sigur, că nu merge la castelul Bunrepaus. Va merge póte o stație ș'apoî se va reînturna. Cunosc eŭ acest tertip. Am să-mi fac îndată preparativele mele. (Ese 'n stînga)

SCENA III.

Radu singur.

Radu (În costum de vênător). Rîd a silă, mă silesc să rîd, lucru de nesuferit — de ce nu-s în stare a rîde din inimă. Gólă nebunie de a arunca prepus asupra Otiliei. — Este cea mai credinciosă, cea mai bună soție, și mă iubesc, dar de ce mă-a adus aminte de vênătore? De ce, de ce? Cât n'ar fi dat ea mai 'nainte, decă aș fi uitat să plec la castelul Bunrepaus. Cât de mult o nefericea

acéstă călătorie. „Radule, feresce-te, de societatea acestor scârboși batjocoritori ai femeilor — nu te du la vânătoare — aū să te impusce odată din spirit de resbunare, fiind-că ai părăsit cheful lor, te instreineză de la soția ta, care te iubescce atât de nespus, astfel se ruga dēnsa și plângea animată de gâtul meū, încât mi se uda tótă giletca. Ș'apoi când le povesteam astea la Bunrepaus, când spuneam ce mare jertfă aduceam parolei mele și la ce cruđime mă sileaū și când mă rugam de amici, ca să mă deslege de promisiune, atunci rīdeaū cu toții și điceaū: așteptă numai soț bun și onest — să veđi, că după duoi-trei ani soția ta cea drăgostósă chiar ea-ți va đice să pleci. La dracu, prorocirea să 'mplinesce. La Bunrepaus să spun multe povești despre bărbații înșelați din partea soțielor lor prin fel de fel de apucături minunate, multe lucruri hazlie, de care rīd cu toții. Vēđēndu-mē și pe mine că fac haz de istețimea femeilor nu mi se apucaū să-mi spună! „rīđi tu numai rīđi, căci cât de curēnd vei fi și tu 'n numărul celor înșelați, ér atunci scim de bine, că tu unul đeu nu vei face haz de cuminția puiculitei tale.“ Mē tem să nu se împlinescă și acéstă prorocire. Otilia are vr'un scop, de sigur că are vr'un scop. Îi staū în caje

aici — vrea să-î descure locul. Otilia ține ceva secret de mine — asemenea secret e tocmai ca și o trădare. De frică să nu-mi ȳică fătărău — m'am ținut de cuvânt până aȳi și am mers la vânătoare. Estimp amorul învinse vanitatea mea și vruî să remân. Da, am să remân, dar numai pentru ca să mă conving, ȳcă Otilia îmi este credincioasă. Vai de el și de ea, ȳcă voi face o constatare. Ha, de mine n'are să rîȳă lumea, de mine nu. Are să fiă o istorie tristă, tragică, istoria cum un bărbat își resbună onórea. Voi pleca în aparinȳă — ca să se scie sigură -- dar nu o voi părăsi din ochii mei. Vine — cumpătate, să nu-î vină nici un pic de bănuelă.

SCENA IV.

Otilia. Radu, mai târȳiu Iosif.

Otilia. Ei bine Radule — ȳi-a sosit scirea așteptată.

Radu. Scirea? Da, m'î-a sosit scirea și plec chiar aȳi.

Otilia (la o parte). Nu plęcă (tare) cu trenul de după améȳă.

Radu. Da, la 4 óre 50 minute. (se uită la ceasornic). Este la 3, este cale de o óră, până la gară — trebuie dar să mă grăbesc — Iosifel

Iosif. Poruncă, Domnule.

Radu. Impachetéză în geamantanul meu cel mic — scii, ce iaū de obiceiū cu mine. Nu uita de nimic. Pușca mea Lancaster și 40 de cartușe Nr. 16. Impachetéză de grabă, mai târziu voi revisui; adă și o trăsură, iute, la 4 ore trebuie să fiū la gară.

Iosif. Am înțeleș, Domnule. (Ese).

Otilia. Nu merge și Iosif cu tine?

Radu. De asta dată nu.

Otilia (la o parte). E lucru pe față, n'are să plece.

Radu. Nu voi remânea de cât, mult 4 până 'n 5 zile la Bunrepaus. (la pălăria și genta). Adio dragă Otiliă, la revedere, la voioasă revedere. (Vrea s'o îmbrătoșeze. Otilia îi întorče spatele). Ce ai? Ești éráși supérată?

Otilia. Supérată — ba nici de cum — dar ți-e de grabă — s'apoi aud deja durăitul trăsurei dinaintea ușei.

Radu. Ba nu, spune mai bine, că ai fi veselă, decât n'ași pleca. Vreai ca să remâiū acasă.

Otilia (la o parte). Cred și eu că ar vrea să remâiă. (Tare). Nu, nu, ți ai dat parola, și ce ar dice amicii tăi!

Radu (la o parte). Șerpóica cum sã dã pe fațã.
(Tare). Cãt ești de liniștitã de astã datã; fii vine
darã bine, cã plec la vãnãtore.

Otilia. Nu vreaũ sã mai plãng și sã mẽ
rog în zadar. Nu, nu — du-te tu numai în pace
la fãrtașii tãi și bucurã-te de libertatea ta. De
asta datã n'are sã te supere gãndul cã soția-ta
e supãratã și mihnitã și cã plãnge de grijea ta.
Grãbesce-te Radule.

Radu (la o parte). Dãcã ar putea m'ar lua de
mãnã și m'ar da afarã, ca sã scape cu un minut
mai iute de mine. Așteptã numai (Tare). Bine —
adio darã, la revedere — ai dreptate — este timp.

Otilia. Adio. Umblã sãnãtos. (El conduce pãnã
la ușe).

Radu (ese încet).

Otilia (privesce din ușe în urma lui).

SCENA V.

Otilia. mai târziu **Lina.**

Otilia Staí numai dragul meũ consot, n'ai
sã ne tragí pe sfórã. Vedí, vedí, și-a fãcut géman-
tanul, și-a luat pușca și cartușe și în loc sã
mãrgã la garã, trage la vr'un amic, care este cu
plãcere gata, a sta întru ajutor unui om însurat.

ca să conducă o aventură galantă și să înșele pe sermana sa soție. Dar ai uitat Domnul meu, că nu mai sunt nepățita și nevinovata domnișoră de pensionat, pe care ai luat de soție acum trei ani. Ai fost neprecugetat, domnule consoț, când ai povestit soțiorei D-tale toate acele feste și tirtipuri, de care ați ris atât de bine în clubul Dv. Nu numai că le-am luat a minte ci sunt și prevenită și sper, că nu mai târziu de cât chiar ați voi dovedi, că pe mine nu mă poți înșela așa de lesne. Lino.

Lina. Coconiță?

Otilia. Plecat a deja soțu-meu?

Lina. Chiar acum, coconiță.

Otilia. Bine — adă-mi o trăsură. Numai de cât să fiă înaintea caselor — aușit-ai?

Lina. Da, coconiță. (Dă să plece).

Otilia. Lino!

Lina. Coconiță?

Otilia. O trăsură cu coșul ridicat.

Lina. Am înțeles. (Ese).

Otilia. Mai nainte de toate alerg la gară și mă informez decă și unde a plecat Radu — cas-sarul îl cunoște și mă va informa. (Ese).

SCENA VI.

Stanciu. (Singur). (Scena rămâne cât va timp deserta, apoi Stanciu smucesce ușa, privesce cu frică împrejur, ține câtva timp ușa cu frică, trage cu urechia, apoi intră resuflând ca și ușurat de o teamă).

Stan. Nu mai pot. Fiă ce va fi, am să rabd toate. (Să aruncă într'un scaun). Am umblat după pățani — acum am dat de ele și încă din berechet. Dómnne, Dómnne, ce sfêrsit grozav. (Să scólă și privesce împrejur). Dar unde sunt după toate. — Am fugit mâncând pământul și sciũ numai, că am trecut bariera orașului. — (Trage fără de veste cu urechia). Ha, îmi pare că-s urmărit. Bă nu — aici voi fi la adăpost, dar pentru cât timp óre! Locuitorii acestei vile frumoase vor veni — ce le voi spune eũ — cum le voi esplica prezența mea? De nu va veni cât de curênd un servitor, mă vor lua drept un hoț și pungaș și apoi de sigur voi ajunge pe mâna poliției, de care am voit să scap. Poliția... pare că-s luat de friguri la gândul ăsta. Mă vêd zmernă dinaintea judeului de instrucțiune, unui magistrat crâncen, care cu tot adinsul voiesce să facă din mine un făcător de rele de prima clasă. (Restit). Cum te chiamă? (Sfîit). Bucur Stanciu. (Restit). De câți ani? (Sfîit). 31 (Restit). Pro-

fesiunea? — Dómnne, Dómnne, decă voi spune că sunt funcționar la primărie, cum se va mira comisarul. — Îmi pare că vine cineva, — ba nu — nu-î nimen. Dómnne Dómnne, cum mă voi furișa eă d'aici? Cea mai framósă parte a vieței mele am petrecut-o la masa de scris, ca funcționar consciincios, care fugea de cărcimă și de crai-licurî și care nu scia nimic de amor, fiindcă în registrele sale nu stetea nici o buchie măcar despre acel simțiment. Amor, ce sciam eă de amor? Da, am vedut, nu-î vorbă ici celor cadre cu femeî admirabile, și pré des am visat de fetițe drăgălase, care se lipiau de mine, și le simțiam resuflarea și bucle daurite îmi mângăiaă obrazul, eram apucat de nisce fiori plăcute, îmbătătóre — dar, deșteptându-mă, găsiam, cănele meu cel bêtrân, care, fiind spălat de cu séră și vedându-se cu pèrul curat ca zăpada, se culcase la mine în pat. Colegiî și amiciî mei — ah, cât de mult îi invidiam pe ei toți, căci toți își aveaă, seă o amantă, seă o mirésă, ba o soțiă chiar. — Nici unul din ei nu era lipsit de suvenirul unăi amor din tinerețe. Numai pe mine mă uitase sórtea. Eram tēmpit ca un dobitoc. Nu mă înduram a vorbi nici măcar amanteî mele din vis, de cum să

fi îndrăznit a o îmbrătoşa. Dumnedeule, mî-am
  is în fine — nu sunt d r, o spaim'a lumii —
 nici prost de tot nu sunt, am o inimă, care simţ
 că nu e de flanelă, de ce să nu-mi fi  ore cu
 putin a, ca să-mi c stig şi eu de partea mea o
 feti a — de ce să trec numai eu, unicul de mine,
 fără amor prin lume? M -am dat un av nt — ris-
 când chiar de a da în nas, care va să  ic , ris-
 când ca prima mea amantă să devie  şi so ia mea,
 am voit să am cu tot pre ul şi eu o m ndruli a.
 Dumnedeule — să-am dat de o m ndruli a, dar va
 fi cauza mor ii mele premature. Este frumo s ,
 drag las , mucalită şi m  iubesc  — şi totu i
  m  vine peirea de la d nsa. Omul fiind de 31 de
 ani, şi iubind pentru prima dată, este nebun, ba
 bun de legat. Am făurit la versuri, şi am legat
 la buchete cu noimă, după limbagiul florilor, —
 selam — le  ic Turcii; am scris epistole de amor
 şi le-am dus eu  nsu i la Otilia — a a o chiamă.
 Tatăl Otiliei mele prinse veste de amorul nostru
 şi-mi trimise vorbă, că-mi va fr nge t te ósele
 din mine. Bucurie pe mine, at t  m  mai lipsise
 numai. Pericol, secret, greutate , a teptate cu chi 
 şi vai,  t  un amor perfect.  m  venia să sărut
 pe b tr nul t mplar. Dar av nd un fel de respect

de mâinile sale, necioplite, sărutam de o cam dată numai pe fiă-sa. — Ah cât era de frumos, de ce a trebuit să ia un sfârșit atât de grozav! Astăzi eram cu ea, în prăvălia tată-său. Locul e cam fioroș, un magazin de sicriuri. Mă aședasem pe un minunat sicriu de metal și juram Otilie credință eternă — când de o dată... un țipet din gurița Otiliei, de-mi sparse urechile și nici una nici două, o tuli de lângă mine și dispăru cu totul. Chiar și acum mă ia nisce fiori, gândindu-mă la asta. Ósele-mi presimțiră, ceea ce avea să pățescă și începură să tóce, nu alta, mai amar de cum tócă popa la biserică. „Ce vrea aici“, îmi răcnesc tîmplarul. În ameteala și frica mea, mă pornesc să-l bilbăi, că aș vrea să cumpăr un sicriu. Tîmplarul se domolesce și întrébă, „pe asta?“ arătînd sicriul, care-mi servise de tron de amor, „Ce costă“, îl întreb cu sfielă. „125 de coróne (lei) dice tîmplarul. Îmi era pré scump, decî întrebaî de prețul unui sicriu mic de copii. Prostul de mine și nesăratul de mine. Tîmplarul credu, că-l ia în batjocură și se 'nfuriă de mama focului. În zăpăcéla mea și ca să domolesc pe tîmplar, îl rugaî, să-mi puiă sicriul cel mititel la hârtie, vóind să-l duc cu mine. Of prostie fatală, o sicriu

fatal! Plătiți și plecați din magazin cu sicriul sub-siori. Têmplarul privi mirat în urma mea, de bună sémă, m'a cređut nebun. Ce era să fac acum cu sicriul? Dar păcatul tot numai păcat zămislește. Trecând peste o punte, îmi luați inima în dinți și aruncați sicriul în apă. — Un agent polițienesc mă observă și gândindu-se îndată la un omor de de prunc, mă urmări. Eū o luați la picior și fugiți așa de iute, cruciș și peziș, încât scăpați de ghiarele lui. — Dar acum e acum. Mă tem să nu dea totuși de mine. Dovada crimei mele plutesce deja înspre valurile mării — cum voi putea proba nevinovăția mea? Șapoi chiar de mi-ar succede! Ce rușine, ce batjocură pe capul meu! Numele, postul meu, Otilia, compromise, toate compromise. De ași scii de o cam dată la cine mă aflu. Trebuie să vedđ dar decă dau de vr'un servitor. Nu póte să fiă de tot părăsită acéstă vilă. (Ese în drepta)

SCENA VII.

Radu singur.

Radu (întră pripit). Nu mai póte eși, asta-ți sigur. În grădină am scotorit fie-care tufiș, jos în parter nu este, prin urmare trebuie că s'a ascuns aici. Ha, nu-mi scapi ticălosule. Arangiament

minunat! Dabia eșisem din casă și amantul era deja avisat. — (Merge la ușa din dreapta), P' aici trebuie să viiă . . .

SCENA VIII.

Stanciu. Radu, mai târziu Lina.

Stan. (din ușe). Ah, voiam —

Radu. Sciū ce ai vrut. sciū tot, tot ticălosule!

Stan. Pentru Dumneșeu, sunt trădat.

Radu. Da, sceleratule!

Stan. Scelerat, pardon Domnule, te folosesci de nisce expresii pré exagerate. De unde sciī, că nu sunt nevinovat. Mă jur . . .

Radu. Sciū, că nu te sperii de un sperjur. Nevinovat, D-ta, nevinovat? Ha, ha, preșența D-tale în acéștă casă e destulă dovadă pentru vina D-tale.

Stan. Domnule, aparința te înșelă — îți voi spune.

Radu. De când stai în relație?

Stan. Cu Otilia mea?

Radu (rîde furios). Cu Otilia sa! Ha! la dracu, te opresc a-mi vorbi de Otilia D-tale.

Stan. Da, în adevăr nu este încă a mea — dar sper —

Radu. Îmi pare că ai îndrăznéla, de a-ți bate joc de mine! Las' că-ți va trece pofta. Cred că nu te îndoiesci câtuși de puțin de hotărîrea mea cea firmă, a mă răsbuna asupra D-tale de trădarea ce a comis Otilia față de mine. — Unde este Otilia?

Stan. Ce spuî D-le — Otilia — și cu D-ta.

Radu. Da, sunt înșelat de Otilia, unde este?

Stan. Nu sciū, dară ..

Radu. Lină, Lină!

Lina. Porunca Domnule!

Radu. Unde-î Otilia?

Lina. Coconița a plecat cu trăsura.

Radu. A fugit, — blăstēmata —, aduc armele, Domnule.

Stan. Dară Domnule, eū...

Radu. Nicî un cuvēt măcar — armele aū să decidă, a cui să fiă Otilia. Ai să mă aștepți aici — să nu îndrăznesci, a fugi — căci deū lui Dumneđeū, te împușc ca pe un căne. Indată voi fi érašî aici — ne vom duela cu pistóle — îndată — aici în odaie — seducător ticălos. (Ese iute).

SCENA IX.

Stanciu singur.

Stan. Am ferbințelî, auirez, orî visez. Mă va fi bătut tēmplarul, mă va fi lăsat întins, ér eū sunt în delir — Otilia, nevinovata Otilia, a avut un amant, orî doi, decă-s al doilea, ba fî mai are pe amēndoi, căci pare a veni din când în când în acēstă vilă. Acest nebun înfuriat are drepturî mai vechî asupra ei de cât mine și étă pentru ce trebue să mă duelez cu dēnsul. Ba deū, asta întrece gluma. Am voit să fug de arest și am fugit drept în gura mortii. Stanciule, atâta pățanie sciū de bine că n'aî căutat. — Duel?... nicî de cum, nu voi lua parte la duel. Mai bine renunț, nu mai vreaū să sciū de Otilia, da renunț bucuros, a lui să fiă. Dar decă sē va multămi cu renunțarea mea. — Inșă vai, el nu crede în nevinovăția mea, mă va ucide. Dumneđeule, trimite-mî tu atot putinte un ânger salvator.

SCENA X.

Otilia. Stanciu.

Otilia (intră și tresare la vederea Stanciului).

Stan. Dumneđeū mî-a ascultat rugăciunea — étă ângerul meū. (Merge spre dēnsa). Domnișoră —

orî cine ai fi, scapă-mă pe mine biet nevinovat și totuși persecutat.

Otilia. O Dómnne, cine te persecută?

Stan. Proprietarul acestei vile, care voiesce să mă siléscă, a mă duela cu el.

Otilia (mirată). Proprietarul acestei vile — nu se póte — soțu-meu nu este a casă.

Stan. Soțul D-tale, Dómnă?

Otilia. D'apoi da, acéstă vilă este a advocatului Octavian Apripă, soțul meu.

Stan. Scăpat, sunt scăpat! Soțul D-tale mă va feri de furia acestui vênător sêlbatic — of Dómnne, dar nu diceai, că soțul D-tale, nu este a casă?

Otilia. Un vênător, așa ai đis, un vênător?

Stan. Da, da, costum de vênător ser — barbă blondă.

Otilia. (la o parte). E chiar bărbatu-meu, e dar a casă, și-nu mă va minți, că a scăpat trenul. Eă însă sciú, că nici n'a fost la gară! — De ce amenință pe acest om?

Stan. (ingrijiat). Dumneđeule, D-ta stai la cum-pene și fie-care secundă este prețioasă.

Otilia. De ce te amenință bărbatu-meu?

Stan. Mă ia drept rivalul său la fata unui tâmplar. Eu nu-î sunt rival, căci o curtez cu totă cinstea și omenia. N'am avut nici ideiă ca să ține cu acest domn. Gelosia ce a aruncat acest Domn pe măgarul de mine — pardon coconiță.

Otilia. Ha, asta întrece bănuielile mele. Ce Domnule, ți-s'a țin...

Stan. Măgar, ba asta nu mi s'a țin.

Otilia. Nu — am întrebat decă ți s'a țin, că trebuie să te duelezi din cauza fetei de tâmplar.

Stan. Da, da — Dumneșeule — ță-l — apără-mă — fi-mi ângerul meu de scăpare.

SCENA XI.

Radu. Precedenții.

Radu (cu 2 pistole). Aici sunt pistolele — alege-ți unu, din ele.

Stan. Mersi — nu colectez arme.

Radu. Ticălosule, te apuci a glumi. (Zăresce pe Otilia). Ce fel Dómnă, D-ta aici?

Otilia. Prezența mea te surprinde? Dar unde vreai ca să fiu? D-ta însă îndrăznesci a te bate aici pentru amantele D-tale, ță ce este revoltător.

Stan. (la o parte). Pare că-î numai un servitor.
(Tare). Da, ești obraznic.

Radu. Amantele mele — astfel îndrăznesci a te exprima. Tacî, că te împușc față de amarezul D-tale.

Otilia. Aî nebunit? Ce fel de amarez?

Radu. A mărturisit, da a mărturisit, mî-a vorbit de Otilia sa, decî trebuie să-l omor, seî el pe mine, ca să nu te măî vîd în douî perî.

Otilia. Ce ocară, ce ocară și tocmai în momentul în care vreaî să te baîți pentru amanta D-tale.

Radu. Pentru amanta mea? Mî bat pentru ca să-mî resbun onîrea, pe care D-ta o tîvîtescî prin noroiî.

Stan. Profit de ocașie. (Vrea să  s ).

Radu. Halt la — vreaî să fugî.

Stan. Ba nu — am vroit numai.

Radu. N'ai mărturisit aici cu gura D-tale, că te țîi cu ac st  femei .

Stan. Să mă bată Dumne e , dec  țî-am spus aș  ceva. E  nicî nu cunosc pe coc na — am vorbit de Otilia mea, care pretîndî, că te-ar fi îneșelat pe D-ta.

Radu. In adevăr asta am  is despre Otilia mea.

Stan. Dar a mea este fata de tîmplar Otilia Sertar.

Radu. Nebunule, ce-mî pasă mie de Otilia D-tale. Ce cauți aici?

Stan. Este aprópe o oră, de când mă'opintesc a ți-o spune, dar D-ta nu mî-ai făcut parte de cuvînt.

Radu. Dar tu Otiliă, unde ai fost!

Otilia. La gară, unde tu nici n'ai mers.

Radu. Gelosia m'a mînat acasă și când am vîdut pe acest netot aici...

Stan. Pardon Domnule, eú sunt...

BCU Cluj / Central University Library Cluj

SCENA XII.

Sertar Comisar. Precedenții.

Sertar. Un smintit — scusați D-le Doctor.

Stan. D-le comisar, étă mă dau prins, dar îți jur că sunt nevinovat. Apără-mă de atentate.

Comis. Liniștesce-te — suntem convinși de nevinovăția D-tale și am venit numai -- să te oprim de a mai face la nebunii — căci pari puțin, cam confus...

Stan. Să póte, ba deú să póte, nu mă duceți la judele de instrucțiune, ér D-ta mă pardonézi D-le Sertar.

Sertar. Fiă-mea mi-a spus tot și decă intențiunile D-tale sunt în adevăr seriose sunt aplecat a te primi de ginere.

Stan. Of ce fericire — haidem de grabă la Otilia mea.

Comis. Eă însă voi povesti Domnialor, cum ai dat de o mirésă.

Fine.